

foreflaaet denne Velvillie overfor dette lokale Forhold, end at det ærede Medlem havde gjort det, fordi jeg holder saa meget af det ærede Medlem, at jeg ikke kunde pisse, at han skulde faae et Ekjer af speciel lokal Interesse, som Noget kunde fordunkle hans bekjendte almene Interesse. Derfor forekommer det mig, at hele hans Angreb paa mig i Anledning af mine Udtalelser er virkelig noget malplaceret, saa meget mere som jeg ganske deler den Betragtning, han skal have fremfat i sit første Foredrag, at det foreliggende Forslag er en Ting, man kan sove paa. Naar det ærede Medlem kun har bragt det frem for at faae Noget for Folkethinget til at tale om i en ledig Time, altsaa Noget, der ikke haster, saa kunne vi jo altid faae Tid til det og her at drøfte det Spørgsmaal, og hvorsfor saa opholde Tiden længere? Den høitærede Ministers Stilling til Sagen har jeg ganske vist opfattet paa den Maade, at han mente, at det var et beskedent Forlangende, der blev stillet, og det forekommer mig, at den høitærede Minister sagde det et Par Gange. Nu har han forklaret, at han kun mente, at det var en beskedent Maade, hvorpaa dette temmelig stærke Forlangende var gjort; men det er Realiteten, jeg lægger Vægt paa, det er selve Forlangendets eget Indhold. — Maaden, hvorpaa det bringes frem, har jo mindre Betydning. Er det imidlertid saa, at det ikke er et Forslag, der skal forhandles videre i denne Samling, men vente, til Regjeringen tager det op, faar de nødvendige Oplysninger og foreslaar os at føre denne Bane til Gilleleie, — Noget, jeg maaste kan ønske i den nærmeste Fremtid — skal jeg ikke spille Thingets Tid længere dermed (Afbrudelse). Det ærede Medlem fra Bornholm (Kofob) tænker paa alle de Baner, der ere bragte i Forslag derovre. Det er vist 10 saadanne, og jeg vil indrømme ham, at enhver af dem er mere berettiget end i alt Fald Nr. 2 her og andre saadanne. Jeg skal gaa videre og meddele ærede Medlemmer, der erindre, hvorledes der i sin Tid blev spottet her i Thinget over Langelandsbanen, at det vil selvfølgelig ikke vare længe, inden vi faae over 10 Mil Bane paa Langeland, og det vil være lige saa berettiget som adskillige af de Baner, vi have fat paa iaar. — Til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) skal jeg bemærke, at han tager storlig feil, naar han antager, at Egnen mellem Kolbing og Veile, altsaa denne Del af Veile Amt, anser jeg for tilfredsstillet ved det Baneanlæg, der gaar omkring Rysten for at komme til Fredericia, hvor en vis Mands Buste blev opstillet. Tror han det, saa fjender han ikke Forholdene; men Sagen er, at de vente derovre med Laalmodighed, indtil man kommer til de mere lette Baner omkring til Landsbyerne. Det ærede Medlem veed jo iøvrigt meget godt, at der er Planer i den Henseende oppe til bedre Fyldestgjørelse af denne Egns Interesser, saa det er en ren Misforstaaelse, hvori

det ærede Medlem befinder sig. Dernæst vil jeg sige, at det ærede Medlems Sorg over, at jeg var med til at stemme mod et Forslag om tyve Baner paa eet Brædt, medens jeg mente, at 80 andre Baner kunde godt stilles ved Siden af de 20, og den Anse, han derover rettede mod mig, skal jeg gjerne lade staa; jeg betragter det som Noget, jeg gjerne vilde gjøre hver Gang, det kom til at ligge for. Forsvrigt forstaaer jeg, at det ærede Medlem er misfornøjet med saadanne Betragtninger; thi det Vand — om jeg maa bruge det Udtryk — jeg her vil have destilleret — Smag og Behag er jo forskjellig — ønsker det ærede Medlem at søgme i.

Indenrigsministeren (Steel): Det er ganske vist lidt vanskeligt at faae afsluttet en Forhandling, hvori det ærede Medlem, der sidst talte, tager Ordet; men jeg kan dog ikke overlade det ærede Medlem at fortolke mine Ord paa sin Maade, men maa forbeholde mig at berigtige det, naar det ærede Medlem ganske vist uden sin Villie, men af Mangel paa Opsfattelse forklarede mine Ord anderledes, end de ere sagte. Jeg har ikke sagt, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne havde stillet et „beskedent Forlangende“, saaledes at det Beskedne laa i Maaden, hvorpaa han forlangte det, medens jeg erkjendte, at det, som forlangtes, i og for sig selv var ubeskedent. Nei, det Beskedne laa deri, at det ærede Medlem lod ganske tydeligt forstaa, at han ikke preskede paa, men at han henstillede til Overveielse, til nærmere Prøvelse, hvorvidt den Sag, der laa ham paa Hjerte, maatte kunne egne sig til Gjennemførelse i en nærmere eller fjernere Fremtid, men navnlig ikke kunde vente det i denne Samling. Det var altsaa ikke blot i Formen, det Beskedne laa, men særlig deri, at man ikke paa sædvanlig Maade søger at fremstynde denne Sag med stor Hast, men har Tid til at vente og blot henstiller til det høie Thing at modtage dette Forslag paa en velvillig Maade.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Holck): Naar det ærede Medlem særlig rettede sine Anker imod Delsing og imod min Dør, som det hedder, saa anser jeg det for nødvendigt endnu en Gang at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der jo i dette Lovforslag ikke er forlangt og heller ikke vil blive forlangt en eneste Dre af Statskassen til Fuldbyrdeisen af en Linie, der skulde sætte Delsingegnen i Forbindelse med Gribstovbanen, og forsaavidt som man skal optage den høitærede Ministers Tanker om, at det skulde være en Slags selvstændig Sporvei, som skulde gaa denne Vej, saa ser jeg heller ikke, hvorledes der derved skulde blive stillet noget Krav til Statskassen. Jeg siger derfor, at alle disse Bemærkninger om Plyndringsforsøg, samt Alt, hvad der er sagt overfor Spørgsmaalet om „min